

3. søndag efter påske (422-356-58/540-512-588)

Her i dagens læsning fremkommer Jesus med en lidt kryptiske udmelding.

»En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.«

Og denne gådefulde tekst er hentet fra slutningen af hans afskedstale til disciplene på forberedelsesdagen i påsken.

det er en tale, der ender med ordene: ”Dette har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden”.

Det er således udgangsreplikken til hans død på korset sammen dag.

Og det er en proklamation af betydningen af dette fravær over for hans disciple.

Men hvad mener han med: ”En kort tid” – eller som det lyder i den gamle oversættelse ”en liden Stund”.

Vi kender det så godt - et sådan udsagn kan give sommerfugle i maven – skabe forventningens glæde – eller skabe en ildevarslende foruroligelse.

En af vort lands meste folkekære sange er Kim Larsens: *Om lidt bliver her stille* – mange vil gerne have den sunget eller spillet ved begravelsen af deres kære – for den handler om døden som et farvel for evigt. Nåede du, hvad du ville – som det lyder. En forkyndelse af at vi skal dø og at samkvemmet med de efterladte er definitivt slut.

En sang om memento mori – husk du skal dø – ”lev dit liv mens du har det” – som det lyder i Henning Toft Bros gendigtning af en irsk folkesang.

Og det gør vi mennesker jo – så godt vi evner det – lever livet trods trængsler og modgang. Men Kim Larsens sang ser ikke længere end til Jesu ord om: En liden stund, så ser I mig ikke længere,

Her mangler helt Jesu ord: 'men efter en liden stund så skal I se mig igen'. Og da vil vi få fred i Ham. Og det - at have fred i Jesus er det samme – som at have fællesskabet med ham og faderen – at have evigt liv.

Vi nærmere os 70 året for befrielsen – som vi jo markere her i kirken den 5. maj om aftenen.

Jeg sad for nogen tid siden og læste i en bog om dem der ofrede deres liv for at vi kunne blive befriet.

Og der faldt jeg over et afskedsbrev fra den kun 19-årige Carl Borch Sørensen der den 27. februar 1945 sad og ventede på at blive henrette den næste dag. I brevet skriver han bl.a. til sin familie:

"Mine Tanker er hos jer i denne min sidste stund. Naar I læser dette, er jeg hos min Fader og har forladt denne Jord,"

Carl havde altså en tro, der rakte ud over døden – og nok ville han kunne have sunget med på: Om lidt bliver her stille – men det i forvisning om - at dødens brod var brudt. I forvisning om – at om en liden stund skal jeg se ham.

Og som sådan handler dagens læsning om opstandelse – ikke bare Jesu opstandelse men også vores opstandelse. For der var ingen kristendom – hvis ikke Jesus var død og så opstået fra de døde igen.

Men dette indebærer også, at "selv om vi har kendt Kristus rent menneskeligt, så gør vi det nu ikke længere".

Derfor er det kirkens eneste mulighed for at forkynde Gud som den almægtige – himlens og jordens Herre – at have troen på, at han har taget ét menneskes skikkelse på sig og båret navnet Jesus Kristus.

Og derfor kan vi kun nærme os Gud – ja i det hele taget tale om Gud - gennem denne hans menneskelige naturs – dette menneskelivs liv og ord.

Der er ikke på nogen anden måde – for da bliver det til vores ord og ikke Guds ord.

Det er påskemorgen – Jesu opstandelse - fra de døde - som føder ordet ind i verden. Først da er det fuldbragt. Da er trængsel og sorg vendt til glæde.

Og Guds løfte til os i denne verden lyder: At døden kun regerer en kort tid – en liden Stund, for da hersker kun livet alene. Det er det troen hører - at ordet lover.

Menneskesønnens ord i dagens læsning handler om opstandelsen både her og nu - og hisset: " jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerter glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer".

Og som sådan venter vi på opstandelse – eller med andre ord venter på Gud – sætter vores håb til Gud.

Vi har da kun det ene at gøre – nemlig at vende vores blik mod opstandelsens morgen og forstå - at den er ganske nær – ja den er her nu. Det er det; ordet om Jesu opstandelse fortæller os.

Men hvad opstandelse er – ved vi ikke. Døden kender vi og ved, at den tager alt fra os. Opstandelsen kan vi ikke erfare – men kun høre om og tro på.

Og som sådan må vi være Gud hengiven – opstandelsen hører ham til. Vi kan kun leve i håbet om – at når alt er taget fra os, så vil Gud oprejse livet - også for os.

Da er dette opstandelseshåb – håbet på dette livs oprejsning fra de døde – det samme som at tro på Gud.

Og i dette håb er vi midt i al trængsel – bedrøvelse og angst allerede salige. For da har vi givet vores myndighed fra os – og lagt den i Guds hånd.

Og da kan vi med Grundtvig om lidt sige: En liden stund i rosens lund vi rødme kun og blegne; - men I en morgengry Guds sol den ny os hilser i Guds rige.

For da Jesus havde holdt sin afskedstale vidste han at timen var kommet. Han gik da hen for at bede til sin fader; bede om at han måtte blive herliggjort – blive oprejst fra de døde. Gør du ligeså i Jesu navn. Amen